

POLITICS

MAHAPATRA, Debidatta Aurobinda**The Silk Route in Kashmir****— Preliminary Research Findings¹ —**

The post-Soviet world witnessed a flurry of research activities in Central Asia, among which the study of the silk route emerged a crucial one. Numerous studies on the silk route trace its origin, spread, and geopolitical and economic dimensions (Brotton 2003, Foltz 1999, Liu 1996, Nebenzhal 2004, Wood 2003). In this context, the silk route in Kashmir assumes renewed significance. The Munshi Aziz Bhat museum located in Kargil town of Ladakh region of Kashmir testifies to the role the silk route played in trade and interactions in the past. The route still holds promise for regional cooperation between the Indian subcontinent, Central Asia, and China.

The research for this report was conducted in the Ladakh region (which includes both Kargil and Leh districts) of the Indian state of Kashmir in July 2006 and May 2007 as part of a broader study of the silk route's significance for India, Pakistan, and the other silk route countries. The 2006 study was conducted under the Project on Kashmir, which I headed at the University of Jammu, Jammu and Kashmir. The study focused on the prospects of opening the silk route, as it had been closed due to the division of Kashmir between India and Pakistan. The 2007 study was facilitated by the Scholar of Peace Award by Women in Security, Conflict Management and Peace, a New Delhi-based non-governmental organization supported by the Dalai Lama Foundation. In this study I focused on the issue of families divided when borders were redrawn after the Indo-Pak wars in 1948, 1965, and 1971. Some of the findings of these studies are incorporated in my recently published book on Central Eurasia (Mahapatra 2008) and many others will be used as a basis for further research.

One of the important aspects of both the 2006 and 2007 studies was to make a preliminary study of the silk route in Kashmir and to interview local people to ascertain their views on the route. Keeping in mind the continuing turmoil in the region and lack of relevant statistical data, I used the method of random sampling to interact with 110 respondents from the border villages of Hunderman, Hunderman Brok, Kirkit Badgam, Latoo, and Kaksar in the Kargil district of the Ladakh region. None of these villages are accessible to outsiders owing to security reasons. I obtained special permission from the Senior Superintendent of Police in Kargil to access these sensitive areas. The interviews were unstructured in order to make people comfortable. In addition to the interviews I used informal conversations and observations to collect data. The interview questions focused on the silk route in the region, its utility, problems, and prospects of opening it. Mohammad Afzal from Kaksar and Ghulam

¹ This article was originally published in *Central Eurasian Studies Review*, Miami University, Volume 8, Number 1, Spring 2009, pp. 13-15. Republished with permission.

Rasul Dar from Kirkit Haral in Kargil district accompanied me throughout the surveys in the mountainous terrains and worked as interpreters to translate the Balti and Shina languages spoken by the people of the region.

The historical importance of Kargil as a link in the silk route trade motivated me to conduct the preliminary research there. The Indo-Pak border dispute and heavy presence of security forces on the Line of Control (LOC) posed serious difficulties in accessing the entire route in Kashmir. I confined my research to the Indian side of Kashmir as the current Indo-Pak border disputes make it difficult to conduct research on the Pakistan side of Kashmir. I explored two branches of the silk route in Kashmir: one branch that extends from Kargil to Skardu then onwards to Central Asia, and the other branch that extends from Nubra valley in Leh towards Tibet.

The visit from Srinagar, the summer capital of Kashmir on the Indian side of the LOC, to Kargil is about 250 km, but six kilometers before Kargil town one has to turn north by crossing the Singo river on a route closed to all public access except border people with identity cards. Along the bank of the Singo one has to travel six kilometers further to the last post of the Indian army, which indicates the end of India's side of the state of Kashmir. The route moves onward to the Gilgit-Baltistan region (called Northern Areas by Pakistan) of the undivided state of Kashmir that is currently under the control of Pakistan. From the last post of the Indian army to Skardu, the nearest town on the silk route in Gilgit-Baltistan, is 169 kilometers. I found despite long years of negligence and non-use, the route is still intact, and with minor expenditure and repair the route can be ready for use. Currently, only the army uses this route.

My interviews with the border residents of Kargil identify their overwhelming interest in seeing this branch of the silk route open. As many as 90 per cent of the respondents told they want this route to open, the other ten per cent chose not to respond to the issue. I also interviewed Sheikh Mohammed Ahmedi, the Vice President of the prominent Islamia school and a highly venerated Shia leader, to ascertain his views on the route.² Ahmedi told me that "the opening of the silk route is one of my childhood dreams, as it was closed when I was a child. We have kith and kin across LOC." He along with other respondents explained that after the partition of the Indian subcontinent in 1947-48, the Kargil-Skardu route was closed. Opening of the route was publicly discussed after the peace process was initiated by India and Pakistan, under which they agreed to open border routes as part of confidence building measures. While two intra-Kashmir routes were opened in 2005 and 2006, this route has not been opened so far. The majority of the respondents expressed discontent at the absence of progress toward opening this route and blamed it on the slow peace process between India and Pakistan.

Answers varied as to why this route needs to be opened. Seventy percent of respondents argued for opening the route as it would accrue economic benefits to them. They could bring apricots from Gilgit-Baltistan (respondents stated that the Skardu variety of apricot is of one of the best varieties), raisins, and other fruits having medicinal value for personal and commercial purposes, while they could sell sugar, tea, garments, and vegetables to the people of the other side of Kashmir. However, in my fieldwork I observed that many of the apricot fields lying on the silk route on the LOC, such as the Brolmo area between India and Pakistan, have gradually become barren; the fields there were either

² Interview at Islamia School on 25 July, 2006.

neglected due to fear of war and military intervention, or used for landmines. Many respondents also argued that the opening of the route can help revive tourism: resorts could be opened and roadside stalls could sell local products. This would provide employment opportunities to them. As their villages lie near the silk route on both sides, it could be a good source of income for them. The respondents suggested that the utility of the route also lies in its durability in winter months. During the winter the Kargil region is cut off from the main Indian land due to heavy snowfall on the Srinagar-Leh national highway. The Zojila pass that connects Ladakh to Srinagar remains impassible for about six months (October-March), thus bringing immense suffering to the people as they remain almost cut off from outside world. And yet the Kargil-Skardu route, which lies in a cold but arid region, remains passable even in these harsh months. Mohammad from Hunderman, who has a small shop in Kargil town, told me that "If this route is opened we can go to Skardu in winter for marketing and other business purposes." Aziz, the *Numbardar* [elected village head] of Hunderman Brok, a village nestled on top of a mountain near LOC, told me that it becomes difficult in winter months to get rations and other necessary items for the people of his village.

The responses to my interviews painted for me a broader picture of how a revived silk route could provide opportunities in all seasons of the year for India, Central Asia, and China to conduct trade: the undivided Kashmir touches Afghanistan and China, and the Karakoram highway from China to Pakistan passes through this region. Forty percent of the respondents mentioned the Munshi Aziz Bhat museum in Kargil as a witness to the silk route trade between India and Central Asia. I visited the museum on July 26, 2006. Located on a hillock at the outskirts of the town the museum inaugurated in 2003 is a rich storehouse of the silk route trade. I found collections such as shoes, caps, headgear, machetes, guns, overcoats, cottons, and utensils, which are dated from the medieval period until the 19th century. Some of the collections were from Samarkand, Ashkhabad, and Bukhara. Evidence of this past silk route trade raises the prospects of forming a regional silk route economic cooperation organization. The idea of such organization has also been highlighted in some studies (Asian Development Bank 2001, Suri 2008, United Nations Development Program 2005).

The humanitarian dimension of the route's opening was emphasized by 70 per cent of respondents. They argued strongly, often with an emotional tinge, that the reopened route would facilitate the meeting of the members of divided families on both sides of the LOC. Sixty-five-year-old Mariam from Badgam village expressed grief, as she had not been able to meet her husband for the last 38 years. Her husband went to market to Skardu and the 1971 war took place, thus restricting his mobility until after the war, when the ceasefire and related restrictions made his return almost an impossibility. She exchanged occasional letters with him through the postal service, but this stopped in 2000. The border in the Ladakh region between India and Pakistan has been redrawn three times due to the wars in 1948, 1965 and 1971, and this has made the repeated divisions of families a harsh reality. I met 40 people like Mariam who have their near and dear ones living across the LOC. There are about seven hundred divided families in the Ladakh region. The opening of the route can be a blessing for these grieving families.

The other branch of the silk route, Nubra-Tibet, is in passable condition as well. Though my primary research was mainly focused on the Kargil-Skardu branch of the silk route, I also interviewed 28 people in Nubra valley. I selected them randomly. All of them were aware that this route was used by

traders in the past. They told me that caravans coming from Tibet halted and rested in Nubra valley in Ladakh region before confronting the Karakoram passes towards Central Asia. Eighty-two-year-old Haji Khuddam told me that “the valley provided medicinal hot water springs and rich and fresh supplies of food to the travelers.” Legacies of the past are passed down the generations: Haji Khuddam told me he learned from his grandfather that the two-humped camels that are found in this region were brought from Central Asia. Sonam Norbu pointed out that besides trade, this route provided the shortest road connection to the Hindu religious site of Mount Kailash and Lake Mansarovar situated in Tibet. At present, due to the closure of this route, the pilgrims have to take a long detour through the Indian state of Uttaranchal, which is highly prone to landslides.

This preliminary research brings into focus the economic and humanitarian dimensions of a potential opening of the silk route in Kashmir. The route’s potentials for tourism and local and regional trade provide the rationale for a deeper study and detailed survey on the reopening. I will use these preliminary findings as the basis for a detailed study of these two branches, discovery of other possible branches of the silk route in Kashmir, and prospects for their opening in order to promote trade, peace, and political stability in the region.

References

Asian Development Bank

2001 *Rebuilding the Silk Road: Encouraging Economic Cooperation in Central Asia, The Role of the Asian Development Bank*. Manila: ADB.

Brotton, Jerry

2003 *The Renaissance Bazaar: From the Silk Road to Michelangelo*. Oxford: Oxford University Press.

Foltz, Richard

1999 *Religions of the Silk Road: Overland Trade and Cultural Exchange from Antiquity to the Fifteenth Century*. New York: St. Martin’s Press.

Liu, Xinru

1996 *Silk and Religion: An Exploration of Material Life and the Thought of People, AD 600-1200*. Delhi: Oxford University Press.

Mahapatra, Debidatta Aurobinda

2008 *Central Eurasia: Geopolitics, Compulsions and Connections, Factoring India*. New Delhi: Lancer’s Publishers.

Nebenzahl, Kenneth

2004 *Mapping the Silk Road and Beyond: 2,000 Years of Exploring the East*. London: Phaidon Press.

Suri, Vivek

2008 *Silk Route Connecting Bridge Between Asia and Europe*. June 19, 2008. Gurgaon: Merinews. <http://www.merinews.com/catFull.jsp?articleID=136023>.

United Nations Development Program

2005 *UN Promotes Regional Cooperation to Revitalize the Silk Road*. New York: United Nations.

<http://www.undp.org.cn/modules.php?op=modload&name=News&file=article&catid=14&topic=35&sid=91&mode=thread&order=0&thold=0>.

Wood, Frances

2003 *The Silk Road: Two Thousand Years in the Heart of Asia*. London: British Library.

MARÁCZ, László**Hongaarse parlementsverkiezingen 2014:****Orbán mag door met zijn herstelbeleid¹**

De zittende premier van Hongarije, Viktor Orbán heeft met zijn centrum-rechtse coalitie bestaande uit een lijstverbinding van Orbán's eigen partij, de Hongaarse Burgerunie (Fidesz) en de Hongaarse Christendemocraten (KDNP) een landslide overwinning behaald bij de Hongaarse parlementsverkiezingen van 2014. Fidesz-KDNP scoorde 66,83 procent van de stemmen, terwijl de centrum-linkse oppositie, dit keer verenigd in een lijstverbinding van vijf partijen, namelijk de Hongaarse Socialistische Partij (MSZP), Democratische Coalitie (DK), Samen 2014-Dialogoog voor Hongarije (Együtt 2014-PM) en de Hongaarse Liberale Partij (MLP) op 19,1 procent van de stemmen bleef steken. De linkse coalitie kon de hoge verwachtingen die vooral door de leiders van de centrum-linkse oppositie zelf waren opgeroepen, namelijk dat zij de regering Orbán zouden aflossen bij lange na niet waarmaken. Het Hongaarse electoraat dat maar matig was opgekomen met 61,2 procent - zeven procent minder dan bij de parlementsverkiezingen van 2010 - heeft het herstelbeleid van premier Orbán gewaardeerd en hem een nieuw, zeer ruim mandaat verleent om door te regeren. De posities aan de buitenkanten van het politieke spectrum worden ingenomen door partijen, die in de vorige cyclus ook al in het Hongaarse parlement vertegenwoordigd waren. De ecologisch-linkse Politiek kan Anders (LMP) verloor duidelijk ten opzichte van de verkiezingen in 2010 maar haalde via de landelijke kieslijst zeer nipt de kiesdrempel van vijf procent, terwijl het extreem nationalistische Beweging voor een beter Hongarije (Jobbik) ten opzichte van de vorige parlementsverkiezingen ook terug viel van 12,18 procent naar 11,56 procent. Blijkbaar is er onder het Hongaarse electoraat weinig vertrouwen in radicale oplossingen in de politiek.

Hongarije kleurt oranje van Fidesz

Op de verkiezingsavond van 6 april werd al rap duidelijk dat de kaart die het Hongaarse districtenstelsel weergaf oranje, de kleur van Fidesz, zou gaan kleuren. Aan het eind van de avond hadden in de 106 kiesdistricten slechts tien oppositie-kandidaten van de Hongaarse Socialistische Partij gewonnen, de opvolgerpartij van de oude Communistische Partij. Van deze tien kiesdistricten waren er ook nog eens acht in de Hongaarse hoofdstad Boedapest, hoewel ook in deze districten de verschillen met kandidaten van Fidesz-KDNP soms binnen de marge van één procent bleven.

¹ Originally published in June 2014 in the *Internationale Spectator* (Jaargang 68 nr. 6), the journal of the Clingendael – Netherlands Institute of International Relations, a Dutch think tank and diplomatic academy that aims to enhance insight in international relations. Republished with permission.

Hoewel voor de verkiezingen de algemene verwachting was dat Fidesz-KDNP de verkiezingen zou winnen, bleef het lang spannend of de centrum-rechtse coalitie wederom een tweederde meerderheid zou behalen. Hierdoor zou de nieuwe regering van Orbán eveneens de mogelijkheid krijgen om de grondwet te veranderen. Hoewel de regeringspartijen in absolute cijfers ruim één procent minder stemmen kregen dan bij de parlementsverkiezingen van 2010 werd uiteindelijk met 133 van de 199 zetels net meer dan tweederde van de stemmen gehaald. Hierdoor heeft de nieuwe regering Orbán een riante uitgangspositie. Er zijn een tweetal redenen aan te geven voor de eclatante verkiezingswinst van Orbán cum suis: het succesvolle economische herstelbeleid na bijna een decennium van economische krimp; en de onmacht van Orbán's politieke tegenstanders om met een wezenlijk politiek alternatief te komen.

'Orbanomics'

Het economische beleid dat Orbán in 2010 ingezet heeft, heeft duidelijk vruchten afgeworpen. Hoewel de economische crisis heel de EU in zijn greep heeft, is Orbán erin geslaagd om Hongarije tegen de stroom in de recessie uit te leiden. Het gevaar voor een financiële meltdown van Hongarije dat zowel in 2008 en in 2010 dreigde is definitief afgewend. Ten grondslag van dit economische herstelbeleid ligt de analyse dat Hongarije als land in de periferie van de globalisering niet zonder staatsinterventie kan. De enige actor in het Hongaarse krachtenveld die via belastingen een sturende rol in de financieel-economische sfeer kan afdwingen, is de overheid zelf. Orbán greep in 2010 in het financieel-economische leven in en introduceerde een reeks onorthodoxe maatregelen waaronder banken belasting te laten betalen, energiebedrijven te dwingen de vaste tarieven te verlagen, private pensionfondsen te nationaliseren en telecombedrijven, megasupermarkten en energiebedrijven crisisbelasting op te leggen. De maatregelen die hieruit voortkwamen, troffen in eerste instantie Westerse bedrijven en ondernemingen die in de afgelopen twintig jaar in Hongarije vrij spel hadden gekregen op de markt. Het resultaat van deze maatregelen was dat er geld vloeide van de private sector naar de overheidsector, waardoor de overheidstekorten en de vaste lasten voor de burgers afnamen. Tegen de verwachting van zijn eigen neoliberale adviseurs, de Europese Commissie, het IMF en andere Westerse economische analisten in bleek dit herstelbeleid dat inmiddels 'Orbanomics' is gedoopt de economische groei aan te jagen en voor het eerst weer gunstige macro-economische cijfers te genereren. In het laatste kwartaal van 2013 was er in Hongarije voor het eerst sinds zeven jaar weer economische groei van 2,7 procent van het BNP. De verwachting is dat deze groeicijfers in 2014 zullen doorzetten. De inflatie werd onder controle gebracht en het begrotingstekort daalde onder de drie procent van het BNP. Dit in overeenstemming met de voorschriften van de eurozone waar Hongarije lid van wil worden. De werkeloosheid daalde onder de tien procent, wat beduidend beter is dan het gemiddelde werkeloosheidscijfer in de eurozone dat rond de twaalf procent van de beroepsbevolking ligt.²

² Zie Zoltan Simon, Marton Eder and Edith Balazs, 7 april 2014, 'Hungary Returns Orban as Prime Minister After Power Boost', (<http://www.bloomberg.com/news/2014-04-06/hungarians-return-orban-as-premier-partial-results-show.html>, geraadpleegd op 22 april 2014).

Handelspolitiek en energie

Ook werd de oriëntatie van de Hongaarse handelspolitiek richting het Oosten verlegd. De banden met China en Rusland werden nadrukkelijker aangehaald. China kreeg toegang tot de Hongaarse markt en met Rusland werd begin april een energieakkoord afgesloten over de vernieuwing van de atoomreactor in Paks die van Russische makelij is. Het akkoord is een lang lopend contract van 2014 tot 2025 waarbij de Russische partner niet alleen de technologie levert om Paks te vernieuwen maar ook een lening biedt ter waarde van tien miljard euro, die tachtig procent van de kosten van deze investering dekt. Het akkoord werd door Orbán met de Russische president Vladimir Poetin met wie de Hongaarse premier de afgelopen jaren een ijzige relatie had onderhouden vlak voor de verkiezingen in Moskou ondertekend.³ Toch heeft het atoomakkoord tussen Hongarije en Rusland Hongarije niet volledig van Rusland afhankelijk gemaakt als het gaat om lands' energievoorziening. Hongarije zette ook in op energiediversificatie.

Als oppositieleider heeft Orbán meermaals gewezen op de energie-onafhankelijkheid die Europa moet nastreven juist om ten opzichte van Rusland politieke speelruimte te behouden. Direct na zijn aantreden in 2010 heeft de regering Orbán zich beijverd voor de Hongaars-Slowaakse gas-interconnector die op 27 maart 2013 gereed kwam met subsidie van de Europese Unie.⁴ Hiermee werd voor het eerst een energie-gaslijn van noord-zuid op het Europese continent gelegd, die in noordelijke richting verbonden wordt met Polen en de Baltische landen en in zuidelijke richting met Kroatië. Deze noord-zuid verbinding moet een alternatief bieden voor de eenzijdige gas-interconnectoren, die in Europa van oost-naar-west lopen en die de Europese Unie met het Russische netwerk van gaspijplijnen verbinden.

Coalitie van verliezers

Lange tijd wilden de voormannen van de linkse partijen geen lijstverbinding. De beoogde premier Attila Mesterházy van de MSZP, de oud-socialistisch premier Ferenc Gyurcsány van de Democratische Coalitie, ex-premier Gordon Bajnai van de lijstverbinding Samen 2014-Dialog voor Hongarije en Gábor Fodor van de Hongaarse Liberale Partij werden echter naar elkaar toe gedreven vanwege hun persoonlijke aversie tegen premier Orbán. Men kon het lang niet eens worden over wie de lijstverbinding zou aanvoeren en de uitdager van Orbán zou worden. De keuze viel op Mesterházy, die duidelijk minder politieke ervaring heeft dan de andere oud-gedienden in de post-communistische Hongaarse politiek.⁵ Mogelijk dat Gyurcsány, Bajnai en Fodor geoordeeld hebben dat er in deze verkiezingen weinig eer te behalen zou zijn en de onervaren Mesterházy voor de leeuwen hebben geworpen. Maar het meest opvallende was dat dit gezelschap post-communistische politici eigenlijk geen inhoudelijk alternatief te bieden had voor de vastbesloten politiek van Orbán. Het linkse alternatief

³ Aláírták a paksi hitelről a megállapodást (akkoord over de lening van Paks ondertekend), *Magyar Hírlap*, 2 april 2014.

⁴ 'Hungarian-Slovak gas interconnector "historic", says PM', 27 March 2014, (<http://www.politics.hu/20140327/hungarian-slovak-gas-interconnector-historic-says-pm/>, geraagpleegd op 22 april 2014).

⁵ Zie voor een uitvoerige bespreking van post-communistische politiek in Hongarije mijn bijdrage aan dit tijdschrift László Marác, 2013, 'Rebellie aan de Donau: gespannen verhouding tussen Hongarije en de Europese Unie', *Internationale Spectator*, Julie/augustus 2013, jaargang 67 nr. 7/8, blz. 55-61.

bleef stranden in rellerige symboolpolitiek, zoals de macabere voorstelling op 29 september 2013 die het begin van de verkiezingscampagne inluidde.

Een plastic beeld dat Viktor Orbán moest voorstellen, werd van zijn sokkel getrokken en door de straten van Boedapest gesleept. Deze scène moest blijkbaar herinneren aan het omver werpen van de communistische dictatuur gesymboliseerd in het van zijn sokkel slaan van het Stalinbeeld waarmee de Hongaarse Opstand op 23 oktober 1956 begon. Het Orbán-beeld werd kilometers door de stad gesleurd, waarbij er op het beeld met messen werd ingestoken en onder goedkeuring van de lijsttrekkers van links uiteindelijk de kop eraf gesneden werd. Ten slotte werd het rompbeeld afgeleverd bij het Huis van de Terreur, het Museum in Boedapest waar de verschrikkingen van de totalitaire dictaturen van de twintigste eeuw tentoongesteld worden.⁶ De verkiezingen werden in het linkse kamp net zo afgesloten, als de campagne begon: met een schandaal. Dat de frustratie in het linkse kamp hoog is opgelopen, bleek uit het feit dat de socialistische kandidaat-premier Mesterházy weigerde om Orbán en Fidesz te feliciteren met de overwinning.⁷ Zijn belangrijkste argument was dat de verkiezingen in Hongarije “oneerlijk” zouden zijn verlopen zonder echter precies aan te geven wat hij daarmee bedoelde. Mesterházy kwam echter niet met een formeel protest waarmee hij de uitkomst van de Hongaarse verkiezingen in twijfel had kunnen trekken. Desondanks kreeg hij meteen weer kritiekloos een politieke geestverwante uit Europa aan zijn zijde. Niemand minder dan de voorzitter van de Europese Socialisten in het Europees Parlement, Hannes Swoboda had binnen een luttel aantal uren na de Hongaarse verkiezingen op zijn website gezet: “Orbán moet EU wetgeving en waarden respecteren”.⁸ Hiermee blijkbaar suggererend dat Hongarije in de afgelopen vier jaar tot een dictatuur verworden was en dat er tijdens de verkiezingen vals gespeeld was. Orbán’s landslide verkiezingswinst was niet in de laatste plaatst te danken aan het onvermogen van linkse post-communistische politici die dachten dat rellerige symboolpolitiek genoeg zou zijn om de verkiezingen te winnen en de arrogantie van hun Europese geestverwanten die de bekende comfortabele Westerse vooroordelen over Oost-Europa, zoals “Hungarians are unfit for democracy” voor het voetlicht brachten en de Hongaren wel eventjes zouden vertellen hoe het geciviliseerde Europa vond dat er in Hongarije gestemd zou moeten worden. Wat dat betreft zijn de Hongaarse verkiezingen een breuk met ruim twintig jaar post-communistische politiek en interventie vanuit Europa. Het Hongaarse electoraat is volwassen geworden. Het is ook in Hongarije niet meer mogelijk om zonder gevolgen onzin in de politiek te verkopen.

⁶ Zie over het Orbán-beeld incident waarover in de Nederlandse pers bij mijn weten niet gerapporteerd is Zsolt Szabo, 2013, ‘Premier Orban verdient lof, maar oogst slechts hoon’, *NRC Handelsblad*, 6 april 2014, blz. O&D10.

⁷ Je vraagt je af wat het nut is geweest van de grote sommen subsidie die West-Europese linkse partijen in het kader van bijvoorbeeld het Nederlandse MATRA-programma’s hebben uitgegeven om hun Oost-Europese zusterpartijen te trainen op democratische, politieke cultuur. Wat is er mis gegaan?

⁸ Zie ‘Swoboda on Hungarian elections: “Orbán must respect EU law and values.”, 7 april 2014, (<http://www.socialistsanddemocrats.eu>, geraadpleegd op 7 april 2014).

Hongarije en Europa

Orbán zal op de verkiezingsavond zijn politieke tegenstanders in binnen- en buitenland dankbaar geweest zijn. Mede dankzij hun laakbare gedrag is zijn verkiezingswinst zo verpletterend uitgevallen. De eerste die wel begreep hoe de verhoudingen in Boedapest liggen, was de voorzitter van de Europese Commissie, José Manuel Barroso. Barroso feliciteerde Orbán met zijn verkiezingswinst namens de Europese Commissie al in het begin van de avond. Hiermee gaf Barroso aan dat hij erop rekent dat de verhoudingen tussen Brussel en Boedapest zullen verbeteren.

De Hongaarse verkiezingen hebben tevens duidelijk gemaakt dat er in Hongarije een riant meerderheid is voor steun aan Europa. De verwachte opmars van de radicale Beweging voor een beter Hongarije dat wil dat Hongarije uit de EU treedt, is uitgebleven maar er is ook geen echte steun voor een neoliberal beleid dat Hongarije aan het eind van het eerste decennium van de nieuwe eeuw aan de rand van een faillissement had gebracht. Hongarije is loyaal aan de Europese Unie, mits er in eigen land een sterke regering zit, die op gezette tijden Brussel tegengas kan geven of zoals Jan Buruma het in dit tijdschrift verwoordde "een luis in de Europese pels kan zijn".⁹ De verwachting is dat de verhouding met de Europese Commissie minder gespannen zal zijn dan de afgelopen vier jaar, al heeft Orbán wederom een tweederde meerderheid, waarmee hij het huidige herstelbeleid energiek zal voortzetten en de Europese Commissie corrigeren kan vanuit Boedapest. Orbán heeft al aangekondigd dat hij zal zich verzetten tegen teveel inmenging van Brussel in Hongaarse zaken. Ook blijft de bankenbelasting voorlopig gehandhaafd.

Links Hongarije: wat nu?

Voor links in Hongarije blijven er de oppositie-banken maar dat kan louterend werken. Het zou goed zijn als er in Hongarije nu eens een echte linkse politiek zonder de last van het (post)-communistische verleden ruimte krijgt. Mogelijk dat Politiek kan Anders van lijsttrekker András Schiffer de kern kan gaan vormen van een dergelijke politieke beweging, die op moderne progressieve thema's inzet, zoals ecologie en de 'empowerment' van de civiele samenleving. Hiervoor is zeker ook in Hongarije een politieke markt. Partijleider Schiffer bracht in ieder geval wel het fatsoen op om Viktor Orbán te feliciteren met zijn klinkende overwinning, zoals dat in een normale democratische rechtsstaat ook hoort.

⁹ Jan Buruma, 2013, 'Hongarije een welkome luis in de pels', *Internationale Spectator*, november 2013, jaargang 67 nr. 11, blz. 80-81.

Het Hongaarse kiesstelsel

Het Hongaarse kiesstelsel dat sinds de eerste vrije verkiezing in 1990 bestaat, is een vrij ingewikkeld systeem. Het is een kruising tussen een landelijke lijst en een districtenstelsel. De keuze voor dit 'hybride' systeem was ingegeven vanwege twee overwegingen. De Hongaren wilden niet kiezen voor een meer West-Europees systeem, zoals in ons land, met uitsluitend een landelijke lijst waarbij de relatieve score wordt vertaald in het aantal zetels in het parlement of voor een Brits stelsel dat uitsluitend uit kiesdistricten bestaat waar het 'winner-takes-it-all' principe regeert. Hongarije dat hiermee zijn neutraliteit ten opzichte van bestaande tradities in Europa wilde markeren, introduceerde derhalve een kruising tussen de twee modellen. Een belangrijk voordeel van dit model is dat de verliezer uiteindelijk toch in het parlement vertegenwoordigd is en wel via de landelijke lijst en dat de winnaar via de kiesdistricten een bonus krijgt. Hierdoor wordt de regeringsvorming na de verkiezingen vergemakkelijkt, omdat de winnaar een gedegen kans heeft de absolute meerderheid te halen en van eindeloze coalitiebesprekingen afgezien kan worden. De Hongaarse kieswet is een van de vele wetten, die door de regering Orbán II (2010-2014) is herzien waarbij besparing van kosten en transparantie van het systeem de leidraad zijn geweest. Het aantal mandaten in het parlement werd van 386 teruggebracht naar 199, waarbij 106 via de kiesdistricten kunnen worden bemachtigd en 93 via de landelijke lijst. De kiesdrempel bleef gehandhaafd op vijf procent, die vooral een belangrijke rol speelt bij de landelijke kieslijst. Hoewel er in geen enkel kiesdistrict gewonnen hoeft te worden, is parlementaire vertegenwoordiging dan ook haalbaar via de landelijke kieslijst. Ook werd de tweede ronde geschrapt, die eigenlijk niet veel toevoegde aan de trend die zich vaak al in de eerste ronde aftekende. Voor het eerst konden vertegenwoordigers van de Hongaarse minderheden in de buurlanden van Hongarije meedoen aan de Hongaarse parlementsverkiezingen, mits zij een Hongaars paspoort hadden aangevraagd. Een woonadres in Hongarije is nu niet meer nodig. Vanwege het feit dat een dubbele nationaliteit alleen geaccepteerd wordt in Roemenië, Servië, Kroatië en Slovenië maar niet in Oekraïne, Slowakije en Oostenrijk hebben deze stemmen veel minder invloed gehad op de uitkomst van de verkiezingen dan aanvankelijk gedacht werd. De verkiezingen in Hongarije zijn zonder noemenswaardige incidenten verlopen.

MARÁCZ, László: Orbán Wins Landslide Victory in Hungarian Parliamentary Elections of April 2014

This article discusses the results of the Hungarian parliamentary elections of April 2014 and the reasons for the election outcome. The Hungarian PM Viktor Orbán has won a second landslide victory in the 2014 parliamentary elections repeating the outcome of the 2010 elections, when Orbán and his centre right coalition of FIDESZ and the christian-democratic KDNP won a landslide victory scoring more than two-third of the mandates in the Hungarian parliament. This time Orbán and his coalition partners reached the same results taking 133 of the 199 seats. The Hungarian electoral system is a mix between a British-style county system and an individual political party list, like in the Netherlands or Germany. Of the 106 mandates of the county system 96 went to the FIDESZ-KDNP coalition and only 10 were won by the largest opposition party, the Hungarian socialists. There are basically two reasons for Orbán's devastating electoral victory. First of all, Orbán's recovery policy, Orbanomics has been successful. Macro-economic indicators after going down in the first decade of the new millennium under socialist rule are rising again and the financial-economic meltdown that threatened Hungary in 2008 has been avoided by the measures of the Orbán-government. One of the important financial tools in the process of economic recovery has been the introduction of banking tax. The Hungarian government can guarantee dropping of the energy prices for foreign investors because with Russian support the nuclear power plant of Paks will deliver cheap energy. The second reason for Mr. Orbán's election victory and the renewal of his mandate has to do with the impotent way the left-wing political parties have conducted oppositional politics. This was based on creating a rioting atmosphere of symbolic politics. However, this could not convince the Hungarian voters who are interested in real results and not in ideology anymore. The advance of the far-right Jobbik party has not taken place contrary to the prognoses of the election results.

